In Numărul următor:

aventura continuă...

editura MARIST
Str. Mihail Sadoveanu, nr. 13, Baia Mare, cod: 430136; www.marist.ro

Aventurile
lui Ulmar-ului
DOX
95
Spaima Penang-ului

AVENTURILE SUBMARINULUI „DOX”.

De H. WARREN.

Nr. 95.

SPAIMA PENANG-ULUI.

Traducere de LIA HÂRSU.

V.2.0

AVENTURILE SUBMARINULUI „DOX”

Un submarin perfecţionat după toate invenţiunile moderne, e urmărit încă din timpul războiului mondial de toate naţiunile europene. Căpitanul Farrow, comandantul acestui submarin, om de o bunătate rară, reuşeşte să descopere pământuri şi ape care nu-s trecute pe nici o hartă

de pe glob şi-şi creează un loc de refugiu pe o insulă pe care o numeşte „Insula Odihnei” – un adevărat rai pământesc.

Dar nu poate fi mulţumit, atâta timp cât fiul său George, un tânăr de optsprezece ani, se află sub tutela unui individ periculos.

Cu ajutorul credinciosului sau servitor, Farrow reuşeşte să aducă pe George pe „Insula Odihnei”. Un testament misterios indică pe acesta ca moştenitor al unei comori ascunse, pe care însă nu o poate avea decât trecând prin primejdii neînchipuite. Toate peripeţiile extraordinare pe care le întâmpina George în tovărăşia unui tânăr prinţ negru, fac din „Aventurile submarinului Dox” una din cele mai interesante lecturi.

I.
O VÂNĂTOARE CU PERIPEŢII.

SUBMARINUL ALUNECA LIN în lungul coastei Penang-ului. În curând trebuia să răsară soarele. Valuri uşoare se izbeau aproape fără zgomot de flancurile vasului şi duduitul motoarelor abia se auzea.

Linia celorlalte vapoare care făceau drumul între Singapore şi India se afla la vreo mie de metri depărtare de coastă. Dar căpitanul Farrow cunoştea bine calea spre Malakka şi trebuia să fie cu mare băgare de seamă, mai ales aici, în apropiere de Singapore, pe unde trecuse seara trecută. Adâncimea era prin părţile acelea destul de mare ca să nu se teamă că vasul său ar avea de întâmpinat vreo greutate.

George, care stătea cu tatăl său în turn, privea cu atenţie în direcţia coastei. Era nerăbdător să vadă mâi curând priveliştea care se va desfăşura sub ochii lui la răsăritul soarelui.

Deodată se auzi dinspre ţărm un zgomot care îl făcu să tresară. Era răgetul unui tigru care îşi căuta pesemne prada. Tânărul simţi trezindu-se în el patima vânătoarei şi şopti agitat căpitanului:

— Hai să ne oprim aici, tata. De altminteri în curând se va lumina de ziua. Tare-aş vrea să ucid fiara asta, care, pare fie un tigru neobişnuit de mare.

— Bine, George, du-te de adu puşca, dar grăbeşte-te, încuviinţa Farrow.

În acelaşi timp dădu ordin să oprească motorul. Cu o smucitura uşoara vasul alunecă încet îndărăt. Trebuie şi se fi aflat acum cam în dreptul locului de unde se auzise răgetul.

George alergase să-şi ia puşca. Era o arma care nu dădea greş, şi deşi de calibru mic, era astfel construita ca glonţul trecea chiar prin pielea cea mai groasa de elefant, rinocer şi chiar crocodil.

După ce se întoarse în turn, George căuta să facă cât mai puţin zgomot. Din legăturile vasului, înţelegea ca se afla chiar în faţa locului unde s-ar fi oprit tigrul.

Ascultă, împreună cu Farrow. Nu se auzea nimic altceva decât vâjâitul uşor, aproape ca un murmur, al apei izbindu-se de ţărm. Se petrecea însă o dramă care deşi nevăzută de ei, o înţeleseră destul de bine.

Se auzi un răget scurt, apoi un guiţat ascuţit care amuţi îndată. Fiara înhăţase un mistreţ şi scoţând răgete se apucase să-l sfâşie, căci pârâitul oaselor ajungea până la ei.

De obicei fiarele sălbateca sfâşie întâi burta pradei pentru că în ea se găseşte un fel de borhot, un amestec de ierburi nemistuit încă bine, de cate au nevoie pentru hrană. Carnea singură le-ar fi dăunătoare – ca şi omului – căci dă loc la bolile numite scorbut şi beri-beri.

George aştepta cu înfrigurare să se lumineze de ziuă. Ţinea puşca pregătită ca în clipa când va răsări soarele să poată trage. Auzeau cu groaza plescăitul pe care-l făcea tigrul înfulecând lacom din pradă. Un răget al fiarei îi făcu să se-nfioare; tigrul simţise oameni prin apropiere.

— Doamne, de s-ar face odată ziuă, se tânguia George. De n-ar pleca până atunci, căci ar fi păcat să-i pierdem. Blana lui trebuie să fie foarte mare şi frumoasă.

— Sst! făcu tatăl său, să nu te-audă…

Răgetul care urmă, dovedea că tigrul le auzise într-adevăr glasurile, deşi vorbiseră în şoaptă. Se prea putea să devină bănuitor şi să piară în desiş încă înainta de a se lumina.

Lui George îi era necaz să-i fi fost aşteptarea zadarnică şi zice cu ciudă:

— Dacă pleacă, mă iau după el.

— Ba să faci bunătatea şi să te astâmperi, răspunse căpitanul. Fiarele astea sunt grozave când le tulburi de la masă.

— A, mi se pare că s-a îndepărtat, adăugă George auzind iarăşi răgetul tigrului.

De data asta părea într-adevăr mai înfundat, semn că fiara îşi căuta adăpost în desiş.

Deodată soarele apăru strălucitor la orizont. Tânărul ridică, fulgerător arma. În faţa lui, dincoace de fâşia de tufe, pe plaja lata de vreo cincisprezece metri, se ivise tigrul. Întorsese puţin capul şi se uita ameninţător la cutia aceea lungăreaţă care se legăna uşor pe valuri.

Vru s-o ia apoi spre tufiş dar în clipa aceea detună împuşcătura. Deşi era greu de ţintit, totuşi vânătorul nu dădu greş căci cu un răcnet înfiorător, fiara sări în lături şi se rostogoli la pământ. George crezu că i-a venit de hac, dar se înşelase. Nu o nimerise de moarte căci tigrul sărise iar în picioare şi porni în hăţiş.

— Păcat, făcu cu părere de rău căpitanul. Credeam ca l-ai dat gata, în orice caz rana trebuie să fie destul de gravă şi nu cred să scape cu viaţa. Totuşi ar fi prea primejdios să te iei după el, deşi tare ma tem ca că o te încăpăţânezi şi cu greu te-aş putea împiedica.

— Nu, tata sunt sigur ca l-am nimerit bine şi mă prind pe ce vrei ca n-a putut ajunge departe. Pune, te rog, ne monteze o barcă de aluminium, vreau să ma duc să vad ce s-a întâmplat, dar îl iau şi pe Petre cu mine.

— Mai întâi să beau cafeaua, hotărî căpitanul. Pe urmă voi veni şi eu cu voi ca să nu faci vreo nesocotinţa. În vremea asta marinarii pot monta barca. Haidem jos. Petre, strigă el Uriaşului care urca scara, vezi să se monteze barca. George a împuşcat un tigru şi vrem să ne ducem pe uscat să-i căutăm leşul.

Tânărului nu-i tihnea de fel dejunul, gândul îi era mereu la tigru. Căpitanul însă îşi sorbea tacticos cafeaua şi la privirile rugătoare ale fiului său, răspunse zâmbind:

— Degeaba te uiţi aşa la mine, băiatule. Sunt de părere că dacă vom zăbovi mai mult, va fi cu atât mai bine pentru noi. N-ar strica chiar să aşteptăm încă vreo câteva ceasuri, dar nu vreau să-ţi pun răbdarea la prea mare încercare. Aşa, acum putem pleca. Să-mi iau numai puşca. Spune-i lui Petre să şi-o ia şi el pe a lui.

— Căpitane, fii cu mare băgare de seamă, zise cu seriozitate doctorul Bertram. Mai ales dumneata, George. Un

tigru şi încă unul atât de bătrân, judecând după mărimea lui, e tot ce poate fi mai primejdios. Părerea mea ar fi să mai luaţi câţiva camarazi care să urnească fiara cu pietre sau arme de foc din bârlogul ei căci s-ar putea să stea undeva la pândă şi să vă sară-n spate, aşa rănită de moarte cum spui că e.

— Ai dreptate, doctore, sunt însă încredinţat că tigrul a şi murit în vremea asta. George a ţintit bine. Totuşi vom fi, fireşte, cu mare băgare de seamă. Şi-apoi, mă bizui pe Petre care va avea grijă de George.

— De. Atât de lesne n-o să meargă, zise doctorul. Eu în locul dv. aş mai aştepta cel puţin un ceas.

— Nu, nu, n-are nici un rost să mai zăbovim. Te pomeneşti că în vremea asta se: iveşte vreun vapor străin şi suntem nevoiţi să ne lăsăm afund sau s-o luăm la sănătoasa şi nu mai dăm de tigru, pe când acum ştiu bine locul unde a dispărut în tufiş.

— Eu mi-am spus părerea, faceţi ce ştiţi, bodogăni doctorul. Dar parcă aş avea şi eu poftă să vă însoţesc.

— Bravo, doctore! exclamă Farrow râzând. Mă aşteptam, ba mă miram chiar că te-ai codit atâta. Ia-ţi puşca şi haidem!

— Nu, eu socot că pistoalele sunt mai nimerite, căci ar fi greu să tragem cu puşca, printre tufele alea încâlcite, Te-aş sfătui şi pe dumneata, draga George, să te slujeşti mai bine de ele, mai ales ca eşti un minunat ţintaş.

— Ai dreptate şi o să-ţi urmez sfatul, încuviinţă tânărul. Glonţul iese mai repede din ţeava unui revolver decât a puştii, ceea ce, e de mare însemnătate daca ar fi să ne atace fiara.

— Şi fii sigur că o s-o facă, râse doctorul. Nu cred că a murit de când l-ai împuşcat până acum, dovadă că e voinic şi a mai avut putere să se târască în tufiş.

Pe când vorbeau, ajunseră pe punte. Petre îşi ţinea puşca sub braţ şi când văzu ca George nu şi-o ia pe a să zise:

— Aha, domnule George, ţi-ai dat şi dumneata seama că e mai bine fără puşti? Ne-ar împiedeca să străbatem tufişul şi nici, n-am putea să ne slujim de ele cum ar trebui.

— M-am gândit că s-ar putea să ai dreptate, răspunse George. Las-o şi tu pe-a ta.

Pistoalele noastre vor fi, cred, de ajuns să-l dăm gata pe stimabilul „stăpân al junglei” sau „stăpânul cu căpăţâna mare” – cum îi spun Indienii – dacă n-o fi murit până acum. M-aş mira însă să-l mai găsim în viaţă, căci glonţul meu l-a străbătut trupul în toată lungimea lui.

— Lighioanele astea afurisite au nouă suflete, mormăi Petre şi nu ştiu, zău, dacă o să scăpăm teferi din luptă. Vezi de nu te înfige înainte cum ai obiceiul, domnule George. Dumneata habar n-ai de ce e în stare o fiară rănită.

— Chiar aşa de ageamiu nu sunt, zise tânărul râzând. O să-l dau eu şi pe ăsta gata, n-avea tu grijă. Tata şi doctorul ne însoţesc, aşa că aş fi de părere să-i ferim mai bine pe ei.

Petre clătină capul şi se hotărî în gândul lui să ia seama la fiul căpitanului său pe care-l ştia cam prea îndrăzneţ în faţa primejdiei.

Coborâră toţi patru în barcă şi Uriaşul vâsli cu băgare de seamă spre ţărmul apropiat. Nimeni nu vorbea, ca fiara să nu-i simtă venind. Îşi mai spuneau că s-ar putea să audă vreun zgomot pe care l-ar fi făcut tigrul.

George coborî cel dintâi pe uscat şi pătrunse îndată în tufiş, urmat de ceilalţi. Nu se auzea însă nimic. Ori tigrul murise, ori stătea la pândă ca să se năpustească asupra lor. Tânărul dădu cu băgare de seamă crăcile în lături dar nu văzu decât vegetaţia bogată din care cu greu s-ar fi deosebit blana tărcată a tigrului.

— Nu se vede, şopti el tatălui său. Eu tot aş vrea însă, să pătrund mai adânc în tufiş ca să dau de fiară. S-adune Petre câţiva bolovani şi să-i arunce în desiş, ca s-o aţâţe dacă o mai fi în viaţă.

— Hm, cam primejdios lucru, mormăi căpitanul îngândurat, nu ştiu însă alt mijloc. Noi o să te urmăm, iar Petre să rămână afară ca să bombardeze, mereu tufele.

Pătrunseră în tufiş şi Petre, care găsise câteva pietroaie la îndemână, aruncă unul din ele. Într-adevăr, se auzi la o depărtare de vreo douăzeci de metri un pufăit ameninţător, dar de altminteri destul de slab.

— Minunat! făcu George. Pare să nu mai aibă destulă putere să atace. Dă-i înainte, Petre, eu mă strecor în tufiş.

După fiecare aruncătură de piatră, pufăitul întărâtat al tigrului se repeta. În cele din urmă, George se opri înaintea unei tufe mari care îi dădea de bănuit. Căpitanul îl urmase pas cu pas. Deodată, la a şasea piatră se auzi iarăşi pufăitul fiarei; venea chiar din mijlocul tufei.

În cele din urmă căpăţâna tigrului se ivi din frunziş. Era la cel mult cinci metri de George. Acesta însă nu pregeta un moment şi descărca amândouă pistoalele în acelaşi timp. Un răcnet înfiorător fu răspunsul şi trupul fiarei începu să se zbată îngrozitor. Nu mai avu însa putere să se arunce asupra vânătorului. Agonia nu ţinu mai mult de două minute. Într-un horcăit grozav; tigrul îşi dădu sufletul.

II.
O AVENTURA IM DESIŞ.

— BRAVO, GEORGE! exclamă, căpitanul. Straşnic vânător! L-ai nimerit drept în ochi. Dar te-ai şi ales cu o blană minunată.

— Ce te miri? făcu şi doctorul cu admiraţie. Nu-l cunoşti pe George? Nici un vânător bătrân, cu experienţă, nu-l întrece în alde astea. Vorba e cum târâm acum fiara la ţărm, căci aici nu o putem jupui.

— Cu ajutorul lui Petre o, să meargă, răspunse căpitanul.

Uriaşul veni îndată la chemarea căpitanului şi se apucă să croiască drum printre crengi. În vremea asta George alergă la submarin şi luă două frânghii subţiri dar trainice ca să lege fiara răpusă şi s-o poată târî astfel, la ţărm.

Se înapoia la tufiş şi aşteptă să isprăvească Petre poteca. Deodată zări la câţiva paşi de el ceva sclipind. Alergă într-acolo şi văzu o bucată rotundă de un metal asemănător bronzului, pe care erau nişte însemnări ciudate. Crezu mai întâi că e vreo monedă străină, dar ştia bine că nu există astfel de monede nicăieri.

O vâri în buzunar cu gând s-o arate mai târziu doctorului, după ce vor fi târât leşul fiarei la ţărm.

În timp ce Petre se apucase să jupoaie tigrul, George scoase bucata de metal din buzunar şi o întinse doctorului.

— Foarte ciudat… murmură Bertram examinând-o cu luare-aminte. Slovele sunt malaieze, cam şterse, ce-i drept, dar tot pot deduci că e un fel de… cum să spun… înţelegere a unei bande, mai bine zis a unei asociaţii secrete. Cuvântul acesta, uite, de aci, vasăzică „moarte” – deci e vorba de o crimă plănuită de asociaţie.

— Poate că se află, prin împrejurimi plantaţii sau vreo întreprindere comercială şi muncitorii vor să se răscoale, zise George Poate că…

Îşi curmă vorba. Undeva, departe în dosul tufelor, detună o împuşcătură. Camarazii se priviră uluiţi. Le veni amândurora acelaşi gând: o crimă se făptuia, o crimă, în legătură cu bucată, de metal pe care o găsise George.

— Vreau să mă duc să văd ce se petrece, zise George. S-ar putea să fie numai împuşcătura unui vânător, dar ceva lăuntric îmi spune că se făptuieşte, sau s-a şi făptuit, o crimă.

— Crezi că poţi străbate prin desiş până acolo? întrebă căpitanul zâmbind.

— Bănuiesc că e vreo potecă pe undeva altminteri cum ar fi ajuns până aici acela care a pierdut bucata de metal? Sau poate na venit pe apă… Nici eu nu ştiu ce să spun.

— Te poţi încredinţa lesne, dragai George, interveni doctorul. Ştii locul unde ai găsit moneda, poate că e prin preajma lui vreo potecă.

Tânărul se repezi în fugă unde spusese doctorul, dădu tufele la o parte şi striga bucurie:

— Am găsit o potecă. E chiar bine bătătorită, semn că e folosită adesea. Mă duc să văd ce a fost cu împuşcătura aceea.

— Stai că merg şi eu, zise căpitanul. Singur nu te las pentru nimic în lume. Dacă într-adevăr băştinaşii s-au răsculat, e foarte primejdios pentru un alb să se arate singur prin meleagurile astea. Dragă doctore, ajută-i, te rog, lui Petre să jupoaie tigrul ca să putem pleca îndată după înapoierea noastră. Deasemenea spune-i lui Rindow să se lase afund dacă, zăreşte vreun străin.

George i-o şi luase înainte în desiş. Poteca era bine bătătorită şi puteau înainta fără nici o greutate. Şi iarăşi se auzi o împuşcătură tot din direcţia de adineauri.

Tânărul iuţi pasul. Un vânător nu putea să fie, căci ar fi urmărit vânatul şi împuşcătura s-ar fi auzit din altă parte. Cu siguranţă ca vreun alb se afla în primejdie, poate încolţit de băştinaşii răzvrătiţi.

Se îndepărtase mult de căpitan care nu avea sprinteneala lui. Îşi vârâse pistoalele în brâu, socotind că deocamdată nu e nici o primejdie. Nesocotinţa asta era aproape să-i fie pierzania, după cum vom vedea îndată:

Luând-o brusc după un cot al potecii se pomeni deodată cu o matahală negricioasă în faţa lui, cu chipul schimonosit de furie, care se repezi la el cu sabia pe care o ţinea în mână. Se trânti fulgerător la pământ şi scăpă astfel de o moarte şi gură.

O clipită să mai fi zăbovit şi sabia i-ar fi tăiat capul.

Se-ntoarse pe spate şi-şi privi adversarul. Acesta era un malaiez voinic, a cărui îmbrăcăminte era numai un şorţuleţ prins dinainte şi un turban alb înfăşurat în jurul capului.

George se gândi un moment la boala amok care bântuie printre malaiezi. Într-adevăr, malaiezul părea cuprins de aceasta boala asemănătoare nebuniei, căci se năpusti cu chipul schimonosit de furie.

Acesta n-avusese timp să-şi tragă pistoalele de la brâu şi se simţea pierdut.

Malacul ridica iarăşi sabia şi vru s-o repeadă în George, spre norocul lui însă sabia nimeri într-o tufa de mărăcini.

Smucitura fu atât de puternica încât malaiezului îi zbură arma din mana. Se apleca s-o ridice, dar George avu timp să sară în picioare şi să se năpustească asupra malaiezului care se poticni şi fu cat p-aci să se prăbuşească la pământ. Nu căzu însă căci tufa de mărăcini îi opri. În clipa următoare împinse pe George cu atâta putere încât tânărul zbură până-n mijlocul tufişului.

Mărăcinii i se agăţau de haină şi-l împiedicau să scoată pistolul pe când malaiezul venea spre el cu sabia ridicată. Dar nu se grăbea. Era sigur de victima să care nu se putea apăra. George se căznea să-şi libereze braţul drept deşi spinii i se înfigeau adânc în carne. Nu simţea însă aproape de fel durerea, vedea moartea cu ochii şi trebuia să se apere. Spinii tari ca oţelul îl ţinea însă încleştat.

Malaiezul îi vedea cum se trudeşte zadarnic şi nu se grăbea. Un zâmbet de cruzime îi flutura pe buze. Se juca de-a şoarecele cu pisica. În sfârşit se opri la un pas de el şi se desfăta la priveliştea pe care o avea înaintea ochilor.

Aceasta fu salvarea lui George care uitase cu desăvârşire că tatăl său îl urma. Glonţul slobozit de căpitan găuri turbanul malaiezului şi-i zgâria numai pielea capului căci turbanul se înroşi îndată de sânge. Ca o pisică sălbatecul sări în lături şi până a apuca Farrow să tragă a doua oară, malaiezul pieri în tufiş.

Cu mare greutate reuşi căpitanul să-şi scoată feciorul din tufa de mărăcini. Durerile pe care le simţi George erau atât de grozave încât îi veniră lacrimile în ochi. Nici un geamăt nu-i ieşi însă de pe buze şi când tatăl său îi propuse să se întoarcă şi să-i panseze doctorul rănile, tânărul se împotrivi din răsputeri:

— Nu, nu, trebuie să ne luăm după malaiez şi să vedem ce e cu împuşcăturile acelea, zise el.

Porniră amândoi înainte pe potecă. Deodată se opriră în loc căci se auzi iar o detunătură de armă, de astădată însă pe stânga, unde. Nu se vedea nici o potecă.

— Să ne întoarcem, strigă George. S-o luăm pe unde am venit, pe aici drumul ne e închis. Eu cred că acela care a tras e în mare primejdie dar nu din partea malaiezului de adineauri.

— Uite colo, îl întrerupse căpitanul. Poteca face un cot spre stânga. După cum mi se pare mie, s-ar zice că merge paralel cu cealaltă potecă.

Aşa şi era. Mergeau acum cu mare băgare de seamă de teamă ca malaiezul să nu se fi ascuns pe undeva şi să-i pândească.

Iarăşi se auzi o împuşcătură urmată însă de un ţipăt ce te înflora. Ţipătul părea să fie scos de un malaiez.

George iuţi pasul, urmat de tatăl său. Păşeau însă amândoi în vârful picioarelor. Dădură iar de un cot; nu puteau fi departe de locul de unde se auzise împuşcăturile. Deodată George tresări, se dădu cu un pas îndărăt şi-şi smulse revolverul de la brâu. De după cotitură venea un malaiez împleticindu-se. O dâra de sânge i se prelingea pe piept, Avea o rană la umăr care trebuie să-i fi pricinuit dureri mari căci faţa îi era schimonosită grozav.

Când îi zări, sălbatecul se opri uluit. Până a nu apuca însă George să ridice arma, omul se întoarse brusc şi pieri în desiş zbierând în limba lui pe care George şi căpitanul o cunoşteau foarte bine:

— Vin doi străini… doi tirani… fugiţi repede!

— Înainte! zori căpitanul. Probabil că acela care a tras e încercuit de tribul din care face parte rănitul. Poate că văzându-se încolţit, sălbatecii vor căuta să-l omoare înainte de-a fugi.

Se auziră într-adevăr două trei împuşcături de pistol automat pe când cele de până acum fuseseră descărcături de puşcă. După împuşcături urmară două urlete de durere şi furie şi un ţipăt înfiorător. George se repezi înainte răcnind:

— Apără-te, îţi venim în ajutor!

În acelaşi timp descarcă două gloanţe în aer, ca să sperie pe sălbateci.

După ce alergă vreo cinci metri se făcu iar o cotitură apoi un luminiş în mijlocul căreia se afla un copac uriaş pe care băştinaşii îi numesc „rasamal”.

Două trupuri negricioase zăceau în apropiere, dar altcineva nu se vedea.

— Ei, unde e asediatul? Oare l-or fi ucis şi l-or fi târât după ei? făcu mirat căpitanul.

— Bună ziua, domnilor, se auzi atunci un glas limpede de femeie în limba engleză, de pe o cracă a copacului. Vă mulţumesc din suflet că mi-aţi venit în ajutor. Mult nu mă mai putem împotrivi ş îmi pierdusem aproape nădejdea. Gata, gata să mă biruie.

Tânăra fată sări sprintenă de pe cracă. Era îmbrăcată într-o rochie sfâşiată toată şi murdară de noroi.

— Mă numesc Dorothy Bogers, adăugă ea. Încă odată, vă rog să primiţi mulţumirile mele!

Strânse zâmbind mâinile salvatorilor ei, dar ochii îi erau plini de lacrimi.

— Pari chinuită de o durere adâncă, zise Farrow după ce îşi spuseră şi ei numele.

— Da, domnule căpitan, răspunse ea cu glas înăbuşit, o mare durere şi remuşcări. Pentru ce-am fugit şi mi-am apărat cu atâta îndârjire viaţa? Cât voi trăi nu voi mai putea fi fericită. Nemernicii îl vor fi ucis pe bietul tata…

— E într-adevăr foarte trist ceea ce spui dumneata, zise cu compătimire Farrow, dar nu trebuie să-ţi pierzi nădejdea, domnişoară. Dacă nu l-au ucis numaidecât, s-ar putea poate să-l mai salvăm. Unde s-a petrecut nenorocirea? Spune-ne repede şi vom alerga în ajutorul lui.

— Sunt prea mulţi, suspină tânăra fată. Peste o sută de malaiezi. Pe mine m-au încercuit aici numai şase. Doi din ei sunt morţi împuşcaţi de mine – zise ea cutremurându-se – pe alţi doi i-am rănit numai şi au fugit împreuna cu ceilalţi doi rămaşi teferi, când aţi venit dumneavoastră.

— Hm, peste o suta de inşi… cam mult, făcu Farrow clătinând îngândurat capul. Atunci trebuie să luăm întăriri. Eraţi la vânătoare şi aţi nimerit din întâmplare în satul vreunui trib de băştinaşi?

— Nu, tata are aici aproape mari plantaţii de copra şi cafea. De mai multă vreme mocneşte printre muncitori răscoala şi acum a izbucnit. Astăzi, pe când mă duceam la vânătoare, căci de aceea eram înarmată şi abia apucasem s-ajung în marginea pădurii, văzui cum târăsc pe bietul tata din casă. Şase malaiezi se luară după mine şi de frică m-am cocoţat în copacul acesta. Auzeam împuşcături, dar nu cutezam să răspund nădăjduind că urmăritorii îmi vor pierde urma. Malaiezii ăştia afurisiţi au însă miros de copoi şi adulmecă prada. Când i-am văzut jucând ca nebuni în jurul copacului şi pregătindu-se să mă împroaşte cu săgeţile lor otrăvite, am început să trag. Din cel dintâi glonţ am ucis pe unul, ceilalţi s-au retras în desiş, pe urmă au ieşit iar, cântând să se apropie. Eu trăgeam mereu. Am scăpat cu viaţa, dar mai bine rămâneam lângă tata.

— Nu-ţi pierde nădejdea, domnişoară, poate că mai e chip să-l salvăm. Ne ducem s-aducem încă – treizeci de camarazi de-ai noştri de pe submarinul nostru care nu e departe de-a ici.

— Ah, dumneavoastră sunteţi căpitanul Farrow, comandantul „Dox”-ului! strigă cu bucurie fata. Atunci nădăjduiesc că-l veţi salva pe bietul tata.

George o luase înaintea celorlalţi, dar auzea ce vorbea tatăl său cu ea.

— Ştii din ce pricină a izbucnit răscoala? o întrebă el. N-aţi putut-o potoli pe când mocnea? Băştinaşii vor fi fost nemulţumiţi de ceva şi dacă li s-ar fi făcut pe voie.

— Nu, nu, protestă fata. Tata se purta foarte bine cu ei. Au fost însă aţâţaţi de un malaiez care a mai făcut şi la alte plantaţii astfel de isprăvi. Guvernul a pus chiar un preţ mare pe capul lui, dar a fost cu neputinţă să fie prins. Acum l-am văzut şi noi la faţă. El conducea pe răsculaţi. E un om voinic cât un uriaş şi pare să nu fie în toate minţile, căci e stăpânit de o furie grozavă care nu se poate explica de fel. A fost chiar poreclit „Spaima Penang-ului”.

III.
ÎN URMĂRIREA MALAEZULUI.

— SĂ VEDEŢI CA E MALAEZUL care era cât p-aci să mă omoare, zise George peste umăr. Părea într-adevăr nebun, sau mai bine zis cuprins de boala care se numeşte amok. Păcat, tata ca glonţul tău nu l-a nimerit. Ne-ar fi mai lesne atunci să-l eliberăm atunci pe tatăl domnişoarei Bogers.

— Vai de mine! Omul acesta grozav a atacat pe fiul dumneavoastră, domnule căpitan? exclama cu groaza Dorothy. Mare noroc ai avut ca ai scăpat.

— Într-adevăr, George a fost în mare primejdie. Din fericire am sosit la timp. Bine era daca glonţul meu n-ar fi dat greş, dar în graba şi spaima mea n-am ochit bine.

— A, l-ai rănit? O să fie şi mai îndârjit împotriva dumneavoastră. Cu siguranţă că o să caute să se răzbune. Fiţi cu mare băgare de seamă.

— Şi suntem, domnişoară, zise căpitanul foarte serios. Cred ca şi dumneata că stă undeva pe-aproape la pândă. De astă dată însă nădăjduiesc că voi ţinti mai bine.

Farrow povesti în drum fetei, pe scurt, ce i se întâmplase lui George. Dorothy se cutremura.

— Trebuie să fi fost ceva grozav. Eu, aş fi înnebunit de spaimă, murmură ea.

— Nu cred, răspunse Farrow. Că nu eşti atât de slabă de înger ai dovedit-o mai adineauri, când te-ai văzut încercuită de răzvrătiţi.

— Pai eu am fost crescută de mic copil în locurile astea sălbatece şi am luat parte cu tata la multe vânători de tigri şi pantere. Cu timpul te deprinzi cu primejdia.

— Cred şi eu. Vezi însă să nu te sperii când vei da acum, la ţărm, cu ochii de tigrul pe care l-a împuşcat fiu-meu.

— Nu mi-e frică, domnule căpitan. Sunt obişnuită şi cu asta. Tata era mare vânător. Eşti de părere că treizeci de camarazi împreună cu dv. vor fi de ajuns să biruie pe malaiezii? Ei sunt peste o sută, toţi oameni voinici, îndrăzneţi, care nu se tem de moarte.

— Nu face nimic. Marinarii mei sunt foarte bine înarmaţi şi unul din ei se poate lua la luptă cu patru sau cinci de-ai lor, răspunse Farrow cu mândrie. Au şi malaiezii arme de foc?

— Nu ştiu, dar nu cred. N-am văzut în afară de ţevile de suflat, decât krişuri şi klevanguri, săbiile acelea cu vârful adus într-o parte.

— Atunci le suntem superiori, căci armele noastre sunt cu totul altfel.

— Pot deci nădăjdui că tata va fi salvat, strigă fata cu bucurie. A, uite submarinul. Ce minunat el

Marinarii adunaţi în grabă de George se aşezaseră pe punte pe două rânduri.

— Dragă Rindow, zise căpitanul pune să tragă la sorţi treizeci de camarazi. Vom face o mică expediţie în lăuntrul insulei. Arme: pistoale, revolvere şi granate de mână. De puşti tot nu ne putem servi în desiş.

George o luase înainte şi-i aştepta la marginea pădurii. Doctorul şi Petre isprăviseră de jupuit tigrul şi însoţeau, fireşte trupa. Brun, al doilea ofiţer, căzuse la sorţi şi mergea cu ei. El încheia convoiul. Postul sau era cel mai primejdios, căci putea fi ucis în orice clipa de malaiezii care ar fi stat la pândă şi ar fi atacat convoiul.

Căpitanul dădu ordin de plecare. George apuca imediat pe poteca unde se întâlnise cu malaiezul, imediat după el venea Petre, apoi Dorothy Bogers şi în urma ei căpitanul:

Mergeau repede, căci fiecare clipa era preţioasă dacă vroiau să ajungă la timp pentru a salva pe plantator. Bungalow-ul – casa – în care locuia se afla la o depărtare de o jumătate de ceas de mers.

În sfârşit ajunseră în luminişul de unde se întindea plantaţia. Clădirea proprietarului, frumoasă şi luminoasă, se afla chiar la începutul ei. O cercetară cu deamănuntul, dar o găsiră pustie. Nici ţipenie de om.

— Domnule căpitan, zise Dorothy, care părea doborâtă de durere, bănuiesc eu unde l-au dus pe bietul tata. În adâncul pădurii e un templu vechi, căzut în ruine, unde jertfeau odinioară oameni. Malaiezii îl consideră loc sfânt şi sunt sigură că se aduna uneori noaptea în templu pentru a se închina zeilor lor păgâni. Mă tem că acolo l-au târât pe tata ca să-l ucidă.

— Tot ce se poate, se amestecă doctorul Bertram în vorba. Bucata de metal găsită de George e o dovadă că se formase aici o asociaţie secretă cu scopuri ascunse.

Dorothy le arătă drumul şi după o jumătate de ceas se aflau în inima codrului secular. George dădu de o potecă îngustă care părea să fie proaspătă de tot, după cum se cunoştea din crăcile rupte şi frunzele risipite pe jos. Pe o tufă de mărăcini găsiră o bucată de pânză albă, sfâşiată din haina plantatorului. Aşadar, Dorothy nu se înşelase. Malaiezii vroiau să-l jertfească pe Bogers, vreunei zeităţi păgâne de-a lor.

George iuţea din ce în ce mai mult pasul. Petre îl urma. De aproape pe când ceilalţi rămăseseră mai îndărăt, abia putându-se ţine după ei. Tânărul era însă cu băgare de seamă. Ştia ca avea în malaiezul acela, care-l atacase, un duşman înverşunat care îl pândea negreşit ca să-l omoare la cel dintâi prilej. Fără îndoială că va fi şi el de faţă la uciderea plantatorului. Era doar capul răscoalei.

Deodată George auzi un zgomot uşor pe care nu şi-l putu lămuri la-nceput. În curând a înţelese însă că erau bătăi de tobă. Aşa dar până la templu nu mai era mult. Malaiezii se pregăteau de ceremonia lor.

George o luă la fugă pe potecă, urmat de-aproape de Petre, pe când distanţa între el şi camarazi se mărise simţitor. Dacă se vor ciocni de malaiezii răzvrătiţii, primejdia va fi foarte mare pentru ei, dar nici unul nu se gândea la ce s-ar putea întâmpla, căci era în joc viaţa unui semen de-al lor.

Bătăile de tobe se auzeau acum din ce în ce în ce mai desluşit, amestecate cu glasuri omeneşti. Totuşi George nădăjduia că va sosi la timp, deoarece pregătirile pentru jertfirea victimei nu se sfârşiseră încă.

Ca fulgerul îi trecu prin minte gândul că malaiezul care atacaseră pe Dorothy şi fugiseră la apropierea camarazilor vor fi dat de veste tribului care va porni înaintea lor.

Mai era şi Kombang-ul – nebunul – capul răscoalei, de a cărei ura înverşunată aveau motiv să se teama. Acesta va căuta să se răzbune pe el şi pe tatăl sau.

Nici n-apuca George să-şi sfârşească gândurile căci în juru-i începu să plouă cu săgeţi. Trupuri negricioase se şi iviră din desiş şi până apuca el şi Petre să se slujească de arme, braţe puternice îi înhăţară la repezeala.

Se împotriviră, firește, din răsputeri. Mai ales Uriaşul izbea cu sete în juru-i, doborând pe cine nimerea.

George, mai puţin voinic, se bizuia pe cunoştinţele lui de jiu-jitsu. Reuşise astfel nu se lase trântit la pământ şi să se

poată feri de pumnii care se abăteau asupra lui, dar nimereau în gol. Îşi dădea însă că în cele din urmă va fi biruit.

Deodată toţi se dădură în lături şi George văzu ivindu-se pe poteca „Spaima Penang-ului" care venea în goană cu chipul schimonosit de furie şi ura. N-avu vreme să-şi smucească revolverul de la brâu căci trebuia să se ferească de sabia pe care „turbatul" o învârtea deasupra capului. Înapoi nu putea să sară din pricina zidului de oameni din spatele lui.

Fulgerător, George se repezi înainte şi până a apuca malaiezul să izbească, George îl şi trântise un pumn în golul stomacului.

Malaiezul, care nu se aşteptase la una ca asta, se poticni, ceea ce îi dădu răgaz tânărului să-i dea o „directă" sub bărbie care îl făcu pe nebun să se prăbuşească la pământ, unde rămase nemişcat. În clipa următoare însă, ceilalţi malaiezi se năpustiră ca turbaţi la el şi unul din ei, un adevărat uriaş, îl pocni cu atâta putere în moalele capului încât îşi pierdu cunoştinţa.

Lupta nu ţinuse decât câteva momente şi camarazii rămaşi în urmă n-avuseseră încă timp să-i ajungă.

Când George îşi veni în simţiri se văzu, legat burduf. Sforile subţiri dar trainice, de fibre de cocos, îi intrau în carne şi-l făceau să sufere cumplit.

Fu luat pe sus de malaiezi, care zăriseră pe camarazi venind şi o luară la fugă cât îi ţineau picioarele. Tânărul putu întoarce canid şi văzu pe Petre, legat şi el, târât de doi malaiezi uriaşi.

Pe nebun nu-l zări, dar când se gândea la el, simţea că-i trec fiori de groază prin trup.

Vreo zece minute alergară malaiezii pe poteca îngustă, pe urmă se ivi un luminiş care gemea de lume. Se făcu la mijloc o cărare prin care fură trecuţi cei doi prizonieri. Aceştia văzură, un templu din lespezi de piatră pe jumătate năruit şi mâncat de vreme. Doi malaiezi voinici ridicară o lespede de piatră dintr-un colţ al templului, un altul aprinse o făclie şi coborâră pe prizonieri pe trepte care duceau în adânc.

Dedesubtul templului se afla o încăpere mare cu pereţi din piatra. Aerul era rece şi mirosea a mucigai.

În lumina nestatornica a făcliei George văzu un idol aşezat pe un soclu înalt. Ochii de rubine ale idolului lucea parcă batjocoritor şi chipul rânjit al statuii părea că rade de jertfele care i se aduceau.

Jos, la picioarele soclului zăcea un om legat fedeleş cu un calus în gură. Era un european şi George înţelese îndată că nu putea fi altcineva decât plantatorul Bogers. Fură aşezaţi şi

ei alături de el şi li se puseseră şi lor căluşuri ca să nu fie auziţi de camarazii care trebuiau să sosească.. Aceştia nu vor bănui nimic şi nu puteau aduce vreo vină malaiezilor că s-au aduna în lăcaşul lor de rugăciune.

Tânărul înţelese numaidecât planul ticăloşilor şi chibzuia cam ce ar avea de făcut.

În vremea asta malaiezii care îi târâseră aici le încercară legăturile, apoi plecară lăsând de pază numai pe cel care purtase făclia.

Era un bărbat încă tânăr, căruia părea să nu-i placă de fel însărcinarea care i se dăduse căci se uita mereu cu teamă la idol, al cărui rânjet vara groaza în suflet.

Zadarnic se trudea George să-şi elibereze mâinile legate la spate. Sforile se înfigeau tot mai adânc în carne şi-i venea să ţipe de durere. Dacă s-ar fi putut rostogoli până la Petre, le-ar fi fost lesne să se dezlege unul pe altul. Dar paznicul veghea cu străşnicie. Păru că băgase de seamă străduinţele lui George, căci veni spre el şi-l ameninţă cu sabia.

Se apropiase astfel de Petre, care stătea liniştit, cu picioarele cam chircite spre genunchi. În clipa când paznicul nu se uita la Uriaş, acesta repezi odată picioarele în burta malaiezului care zbură cât colo şi cu un ţipăt de durere se prăbuşi la pământ. Făclia îi căzu din mână, dar nu se stinse.

Petre şi George începură să se rostogolească unul spre altul şi Uriaşul trase de la brâul lui George pumnalul – căci malaiezii uitaseră să le ia armele. Se întoarseră apoi spate la spate şi în curând Petre izbuti să tăie sforile cu care erau legate mâinile tânărului, acesta. Îşi tăia apoi repede legăturile de la picioare, apoi pe ale Uriaşului şi pe urmă eliberă la repezeală şi pe plantator, care îi privea năucit.

— D-ta eşti domnul Bogers? îl întrebă George.

— Da, domnule, dar de unde ştii cum mă cheamă?

— De la fiica dumitale Dorothy care ne-a chemat în ajutor. Îţi voi povesti mai târziu totul. Numele meu e George Farrow; despre tata, comandantul submarinului „Dox”, cred cât vei fi auzit. Acum trebuie să vedem cum să ieşim de aici. Bănuiesc ca malaiezii vor să ne jertfească idolului asta grozav.

Paznicul începuse să se dezmeticească şi se uita acum speriat la George şi Petre, care se apropiase de el.

— Mai e vreo ieşire de aici în afară de aceea prin templu? îl întrebă tânărul în graiul malaiez.

— Nu, Tuan, alta nu mai e, răspunse el.

— Atunci stam prost, se adresă George în englezeşte tovarăşilor săi. Trebuie s-aşteptam până când vor ajunge ai

noştri la templu. Ma mir chiar ca n-au sosit încă.

— N-au avut când fiindcă Malaiezii care ne-au adus fugeau de zvântau pământul, zise Petre. În orice caz, eu o să-l leg pe paznic ca să nu ne dea de gol.

În vremea asta George urcase treptele şi asculta cu încordare ce se petrece în templu.

După câteva minute tânărul desluşi glasul tatălui său care întreba cu glas aspru şi răstit unde e George, Petre şi Bogers. Un malaiez răspunse că nici nu i-a văzut.

În templu răsunară deodată paşi şi tânărul socoti ca a venit momentul să dea semne de viaţă. Încerca să ridice lespedea dar nu putu clinti nici cu un milimetru. Petre se opinti şi el cât putu, zadarnic însă. Probabil că lespedea se închidea cu vreun mecanism oarecare pe care ei nu-l cunoşteau.

IV.
ÎN PRIMEJDIE DE MOARTE.

GEORGE TRASE REPEDE REVOLVERUL de la brâu şi începu să izbească din răsputeri în lespede. În clipa următoare auzi pe tatăl său întrebând:

— Tu eşti, George?

— Da, eu sunt. Ridicaţi lespedea. Trebuie să aibă o încuietoare secretă, căutaţi-o! strigă el.

— Aha, am înţeles. Kard, ia vino-ncoace, ia pe Nagler şi pe Conrad cu dumneata. Voi trei veţi reuşi să-i veniţi de hac.

În afară, de Petre, aceştia trei erau cei mai voinici oameni din echipaj. George îi auzi opintindu-se din toate puterile, dar degeaba, lespedea nu se clintea.

— Să-l luăm la cercetări pe paznic, propuse George. El trebuie să ştie.

Omul părea însă că nu ştie nimic.

— Atunci trebuie s-aşteptăm până ce vor aduce uneltele trebuincioase camarazii noştri, zise George. Primejdia e însă mare, căci s-ar putea să se ivească vreo ciocnire întru ei şi malaiezi. Nădăjduise totuşi ca doctorul va izbuti să hotărască pe vreun băştinaş să le trădeze secretul.

— Nu o să reuşească, răspunse plantatorul. Kombang-ul îi stăpâneşte cu desăvârşire şi i se supun lui orbeşte. Grozav om!

— Atât de grozav nu e, altminteri nu l-aş fi biruit eu mai adineauri. Prin asta şi-a mai pierdut din aureola lui faţă de băştinaşi. De altfel nici nu i-am mai zărit printre ei când am fost aduşi încoace.

— S-ar putea să ai dreptate, încuviinţă Bogers, cu atât mai mult cu cât oamenii ăştia se lasă lesne influenţaţi. Un lucru însă e sigur. Kombang-ul nu o să se dea bătut până ce nu se va răzbuna împotriva dv. domnule Farrow!

— M-a atacat de două ori şi nu mi-a putut face nimic. Să sperăm că o să-i fie şi a treia încercare degeaba. Sst! Ce-o fi zgomotul acesta?

Ascultară cu încordare. Se auzea un vâjâit şi plescăit ciudat care venea din fundul încăperii.

Petre luă făclia şi alergă într-acolo. După câţiva paşi se opri şi strigă îngrozit:

— Domnule George, au deschis o uşă prin care năvăleşte apa.

Tânărul cu Bogers dădură şi ei fuga să vadă ce e într-adevăr, printr-o uşă din lespezi împreunate, lată şi înaltă de vreun metru şi jumătate, năvăleau, pe măsură ce uşa se deschidea, şuvoaie de apă. George îngălbeni. Auzise şi citise multe despre templele acestea vechi, ca să ştie ce primejdie îi pândea.

— În spatele templului trebuie să fie un lac, strigă el şi au dat drumul apei înăuntru. Dacă nu izbutesc ai noştri să ridice măi repede lespedea, suntem pierduţi.

Apa năvălea cu o iuţeală înspăimântătoare. Paznicul, căruia nu i se mai pusese căluşul la loc răcni cuprins de o groază nebună:

— Tuan, crocodilii, crocodilii!

Spre mirarea tânărului, Bogers rămasa foarte liniştit şi zise:

— La o moarte uşoară nu m-aşteptam în nici un caz. Cu siguranţă că un crocodil ucide mai repede decât sălbatecii aceia de malaiezi. Ce-ar fi să încercăm să punem uşa la loc? Poate că din pricina vechimii s-a mai slăbit mecanismul ei.

— De încercat putem încerca, deşi mă cam îndoiesc căi ar ajuta la ceva. Petre, în sarcina ta cade mai ales munca asta grea.

Se opintiră toţi trei din răsputeri şi se păru că ar putea-o ţine niţei în loc, văzură însă în curând că le era truda degeaba. Crăpătura se lărgea din ce în ce. Apa năvălea tot mai cu furie şi în curând le ajunse până la glezne.

— N-are nici un rost ceea ce facem noi, zise George. Să ne refugiem pe scară. Poate că reuşesc camarazii să ridice lespedea la timp.

Petre tăie legăturile paznicului şi-i strigă:

— Vino şi tu, băiete! Eşti tânăr şi mi-e milă de tinereţile tale.

Băştinaşul îl privi recunoscător.

Ajunşi în vârful scării George începu să izbească iar cu patul revolverului în lespede şi răcni:

— Tovarăşi, grăbiţi-vă, din ce în ce în încăperea în care suntem închişi şi un băştinaş care e cu noi zice că îndată ce zăgazul va fi mai bine deschis, vor năvăli şi crocodili.

— Ce grozăvie! strigă căpitanul. Din nenorocire n-avem unelte cu noi ca să înlăturam lespedea şi trebuie să fim şi aici cu băgare de seamă, căci malaiezii au luat o atitudine ameninţătoare.

— Pe Kombang l-aţi mai văzut?

— Nu, a dispărut parcă l-ar fi înghiţit pământul. Trebuie să fie însă prin apropiere fiindcă nimeni altul decât el n-a dat ordin să se dea drumul apei în subterana templului. E vreun lac îndărătul ruinei?

— Mă duc să văd. Nu-ţi pierde nădejdea, dragul meu, vom face tot ce stă în puterea omenească să vă salvăm.

După câteva minute căpitanul se întoarse şi strigă turburat:

— Da, George, la vreo cincisprezece metri în spatele templului e un iaz care mişună de crocodili. Vom încerca să năruim tunelul care duce la templu. Cat de sus a ajuns apa?

— Până la vreo trei sferturi de metru, dar creşte cu o repeziciune fulgerătoare pe măsură ce se deschide uşa.

— De înecat nu vă puteţi îneca fiindcă eleşteul e mai jos de nivelul încăperii în care va aflaţi voi, dar vă pot sfâşia crocodilii. Nu disperaţi însă, căci vom găsi noi un mijloc să vă salvăm la vreme.

Fierbând şi spumegând, apa năvălea cu tot mai multă furie. Uşa trebuie să se deschis în întregime.

Deodată, George ridică revolverul, ochi şi trase în mijlocul clocotului de apă înota un crocodil uriaş. La lumina făcliei tânărul văzuse ochii dihaniei lucind şi glonţul său îşi nimerise ţinta.

— Ceilalţi crocodili îşi sfâşie semenul, zise George şi au să ne lase câtă va vreme în pace. Prin asta câştigăm timp.

— A, lighioană afurisită! strigă acum Petre. Na şi du-te dracului!

Uriaşul zărise o altă târâtoare din acestea grozave care venise pe sub apă tocmai la cea din urma treaptă de jos şi-i expediase un glonţ drept în frunte.

Crocodilii îl traseră spre ei şi se apucară să-l sfâşie cu lăcomie.

Se auzea cum trosnea în fălcile lor enorme capul tovarăşului lor rănit de moarte.

— Aoleu! făcu Bogers cutremurându-se. Tocmai plăcut nu poate să fie să-ţi pârâie astfel oasele în boturile astea grozave.

— Îmi închipui, zise George. După cum am auzit, crocodilii îşi înfig mai întâi colţii în carnea pradei; pe urma o smulg fâşii-fâşii din trup.

Din pricina îngustimii scării trebuiau să stea fiecare pe o treaptă, Petre şi malaiezul care se aflau mai jos de George şi plantator, simţiră că apă le-a ajuns până la şolduri!

— Să ne înghesuim unul în altul ca să aibă loc şi ei, zise George lui Bogers. Aha, mi se pare că apa s-a oprit şi pesemne că nu a mai rămas în lac. S-aşteptăm până ce se va fi potolit şi vom putea desluşi mai bine crocodilii. Slava Domnului că am lampa mea de buznar, fiindcă făclia e pe sfârşite.

Într-adevăr clocotul apei încetă. Malaiezul întinse mâna în care ţinea făclia şi la lumina ei văzură trupurile: târâtoarelor înaintând agale spre ei. Nu puteau însă să-i lase să se apropie prea mult, de aceea George şi Petre îi luară la ochi când fură la câţiva metri de ei. După întâia împuşcătură, se stârni un vâjâit şi un plescăit de apă, apoi îngrămădirea multor trupuri care se năpustiseră asupra tovarăşului rănit.

— Ce grozăvie! făcu Bogers ghemuindu-se ca un arici. Aveţi cel puţin destule gloanţe? Dihăniile par să fie sumedenie.

— Avem şi rezerve, îl linişti George. Şi apoi nădăjduiesc că se vor sătura în curând şi ne vor lăsa în pace…

Descărca iar arma care nimeri un crocodil enorm ce se apropiase pe furiş de scară. De astădată ceilalţi nu se mai năpustiră cu atâta lăcomie, asupra lui… Deci tânărul avea dreptate, târâtoarele erau sătule.

— Malaiezul arunca în apă făclia care arsese aproape de tot şi cei doi camarazi îşi scoaseră lămpile de buzunar.

Puteau acum vedea şi mai bine, aşa că uciseră încă un crocodil din care abia se atinseră câţiva.

— Cred că pericolul a trecut, zise plantatorul răsuflând uşurat. Drept să-ţi spun ca nu mi-aş fi închipuit aşa ceva.

— Asta a fost un fleac, răspunse cu modestie tânărul. Dacă eşti bun ochitor, nu e cine ştie ce lucru mare. Mult aş da, să ştiu ce meşteşug întrebuinţează malaiezii ca apa să se retragă.

— Va fi având vreun canal prin care se scurge undeva în vreun eleşteu mai adânc. Cu ploile dese de pe aici, lacul se umple repede. Crocodilii ies probabil îndărăt prin deschizătura pe unde au intrat.

— Aşa trebuie să fie. Dar cruzimea asta e într-adevăr de neînchipuit. Să pun eu numai mâna pe nebunul ăla de malaiez şi las că-l învăţ minte…

— Sunt sigur că o să caute să se răzbune, de aceea te-aş sfătui să fii cu băgare de seamă.

— Bine-ar fi să mai dau odată ochi eu el. Ar fi, de altfel, spre norocul dv., al plantatorilor din ţinutul acesta, căci aţi avea pe urmă linişte. A, să nu uit! Ai vrea să iei pe malaiezii răzvrătiţi înapoi?

— Fireşte. Sunt ca nişte copii. Acum au fost aţâţaţi de Kombang-ul ăla afurisit, dar cred ca s-au potolit după ce au văzut ca nebunul a fost înfrânt de dumneata. Îi voi mustra mai întâi cu asprime, apoi o să-i iert şi sunt sigur vor fi iar muncitori harnici cum au mai fost care sunt în stare să sară în foc pentru mine şi fiica mea.

— Hm… mă cam îndoiesc. Cel puţin daca fi mai mulţi europeni pe plantaţie ar mai merge, dar aşa numai dumneata şi fata.

— Fiica mea se mărită luna viitoare şi ginerele meu va locui cu noi. În afara de asta am şi doi supraveghetori albi, oameni energici şi devotaţi care nu se tem nici de dracul. Întâmplarea a fost să fie duşi azi de pe plantaţie şi la un ceas după plecarea lor a izbucnit răscoală.

— Din asta poţi să-ţi dai seama sema cu cât vicleşug a lucrat nebunul A aşteptat momentul prielnic ca să-şi aducă la îndeplinire nelegiuirea.

Şi atâta vreme cât nu va fi înlăturat va încerca mereu.

— Nu plec de aici până nu-i vom veni de hac, zise cu hotărâre tânărul. Cred că şi tata va fi de părerea mea. A, mi se pare ca ai avut dreptate, domnule Bogers. Uite, apa se retrage.

În colţul stâng al încăperii se stârni un vârtej şi cu o repeziciune uimitoare apa se scurse în câteva momente.

De sus se auzi glasul căpitanului:

— George, ce e liniştea asta acolo la voi? Sunteţi încă în viaţă?

— Da, tată, nu ni s-a întâmplat nimic. Apa se scurge dar nu ştiu dacă nu ne pregătesc afurisiţii ăştia de malaiezi altă drăcovenie. Probabil că ne supraveghează.

— Am trimis cinci camarazi s-aducă nişte drugi de fier şi trebuie să sosească din moment în moment. Răsculaţii s-au potolit întrucâtva. Doctorul le-a vorbit multă vreme cu blândeţe şi l-am ascultat cu luare-aminte. Principalul l-ai făcut însă tu, George înfrângerea Kombang-ului i-a scăzut autoritatea faţă de ei.

— Îţi mulţumesc din suflet, domnule căpitan, strigă plantatorul. Eu sunt Jim Bogers. Nădăjduiesc să-ţi pot strânge mana în curând. Ce face fata mea?

— Bine, tată, dar mi-e mereu frică să nu vi se întâmple vouă ceva, răspunse Dorothy în locul căpitanului. Malaiezii par într-adevăr să nu ştie cum se deschide lespedea. Mă tem că nemernicul acela de Kombang pândeşte prin apropiere.

— Lasă că are cine să-i vie de hac, o mângâia tânărul. Tânărul George Farrow, care e cu mine şi camarazii lui nu se sperie de unul ca el.

V.
CEA DIN URMA LUPTA.

ÎN VREME CE VORBEAU EI, George coborâse scara şi cerceta cu luare-aminte încăperea. Malaiezul plimba mereu lumina celor două lămpi de buzunar de colo până colo. Apa scăzuse la cel mult un metru. Abia. Acum putură vedea mulţimea crocodililor care se aflau acolo, înghesuiţi unul într-altul înotau spre uşa din fund şi ochii lor luceau sinistru şi lacomi spre scara.

— Uşa e închisa şi nu pot ieşi, mormăi necăjit Petre, Degeaba n-au dat drumul apei afurisiţii ăştia de malaiezi.

— Negreşit că pun la cale alta drăcovenie, zise George calm. Noi să ţinem pistoalele pregătite.

Îşi încărcară armele şi aşteptară ce avea să vină.

Deodată se auzi în încăpere un scrâşnet metalic şi pârâituri parcă s-ar fi deschis o uşă ale cărei balamale erau mâncate de rugină. De văzut însă nu se vedea nimic.

— Zgomotul vine de la idol! strigă George. Fac prinsoare ca în dosul lui e o uşă.

După ce o scădea apa de tot, ma duc să vad ce e acolo.

— Nu, nu, domnule Farrow, să nu faci una ca asta! exclamă cu spaima Bogers.

Aici pe scara suntem cei puţin în siguranţă. Cine ştie ce primejdie ascunde idolul ăla? Stai, te rog, pe loc.

Până apuca George să-i răspundă se auzi deodată un pufăit pe care tânărul îl cunoştea foarte bine şi care în încăperea aceea întunecoasa părea şi mai înfiorător. Era pufăitul unui tigru.

Crocodilii dăduseră greş, venea acum regele junglei să desăvârşească nelegiuirea. George bătu iar cu patul revolverului în lespede şi strigă:

— Au dat drumul unui tigru, grăbiţi-vă pe cât vă e cu putinţă.

— Da, da, George, vin oamenii cu drugii, răspunse cu tărie căpitanul. În curând vor fi liberi. Cu tigrul veţi fi voi repede gata, despre asta n-am nici o grijă.

Cuvintele tatălui său îi făceau plăcere.

Un altul în locul lui s-ar fi înspăimânt auzind că e vorba de un tigru, dar căpitanul nu-şi pierduse cumpătul. Îşi cunoştea feciorul şi-l ştia bun ochitor.

— Îndreaptă una din lămpi la dreapta şi cealaltă la stânga idolului, zise George malaiezului. Pe una din părţi trebuie să treacă fiara. Tu, Petre, adaugi el adresându-se Uriaşului, ia la ochi dreapta.

Se scurseră clipe care le păreau o veşnicie. Apa se retrăsese de tot şi în fund. Crocodilii rămaşi pe uscat se agitau neliniştiţi. Duhoarea lor era înăbuşitoare.

Se auzi iarăşi pufăitul acela înfiorător, acum mai întărâtat. Pesemne că tigrul n-avea poftă să iasă din cuşcă şi să intre în încăperea în care simţea crocodilii. Pe urmai scoase un răget care zgudui încăperea şi uşa scârţâi iar din balamale în urma lui.

— Curaj! strigă de sus căpitanul. Începem.

Drugii fură vârâţi în crăpăturile lespezii, se auziră apoi exclamaţii de uimire şi înjurături şi la o comandă a căpitanului drugii fură împinşi mai adânc. Camarazii scoteau molozul împietrit din jurul lespezii ca să meargă lucrul mai repede.

Zgomotul păru să întărâte şi mai mult fiara, căci răgi odată cu furie şi în clipa următoare trupul ei enorm apăru de după idol, pe partea din stânga. În lumina care îl orbea, tigrul clipi de câteva ori, căscă botul şi răgi ameninţător. George îşi îndreptă arma şi ţinti ochiul stâng al fiarei.

Încet, tigrul se lăsa la pământ pregătindu-se să sară asupra făpturilor pe care le ghicea în spatele luminii, dar în aceeaşi clipă glonţul lui George porni aproape odată cu al lui Petre care ochise şi el fiara. Tigrul făcu o săritură în aer, apoi se prăbuşi pe pardoseala de piatră a încăperii. Mai încercă odată să se ridice, dar nu putu, gloanţele îşi nimeriseră bine ţinta. Din gâtlej îi ieşi un horcăit, se zvârcoli de câteva ori, apoi se întinse cât era de lung şi ramase nemişcat.

— Ne-am mai ales cu o blana, zise George vesel. Petre, a ta să fie.

— Nu, domniile George, răspunse Uriaşul, dumneata ai tras întâi şi l-ai ucis. Glonţul meu a fost de prisos şi nici nu l-a nimerit de moarte. Ai dracului crocodili, uite-i ca vin iar. Ce dracu', nu s-au săturat cât crăpat!

Într-adevăr, doi crocodili enormi se târau incert spre tigru, pregătindu-se să sfâşie stârvul fiarei, dar două gloanţe bine ţintite de George şi Petre îi făcură să se zvârcolească în sânge pe când celelalte târâtoare alergau repede să le sfâşie trupurile rănite de moarte.

— Ce privelişte grozavă! murmură, înfiorându-se Bogers. Abia acum îmi dau seama ce moarte cumplită ne aştepta dacă ar fi izbutit dihăniile să ne înhaţe. Ah, ce m-aş mai răfui eu cu nemernicul ăla de Malaiez care a pus totul la cale! Numai de aş pune mâna pe el.

— Asta las-o în seama mea, zise calm George. Nu o să-mi scape, fii pe pace. Probabil că va încerca să puie el mâna De mine şi vom vedea noi care pe care. Milă şi cruţare ar fi un păcat faţă de un astfel de ticălos, căci o făptură ca asta e o primejdie pentru mulţi şi trebuie stârpită de pe fata pământului.

— Ce dracu' e cu lespedea aia că nu o pot ridica? făcu Petre cu ciudă. Te pomeneşti ca nebunul ala pune iar la cale vreo drăcovenie în vremea asta.

— Tata, striga George în sus, încercaţi-o altă lespede, poate o ridicaţi mai lesne.

— Văd că începe să se clintească din loc, răspunse căpitanul. Cred că peste câteva minute veţi putea ieşi. Aţi ucis tigrul?

— Da. E o minune, nu altceva. De-abia aştept să-l jupuim. A, ce ticăloşie!

Malaiezul tocmai plimba lumina lămpii asupra idolului şi George văzu cum nişte şerpi încolăciţi în jurul statuii se desprind deodată şi cad cu zgomot pe lespezile de piatră. Erau nişte cobra negri uriaşi care înaintau târâş şi zvârcolindu-se.

— Îndreaptă amândouă lămpile în josul scării! porunci el Malaiezului. Trebuie să-i împuşcăm când vor încerca să urce treptele. Al dracului Kombang, are pe semne la îndemână fel de fel de surprize.

— Ce s-a mai întâmplat? întrebă îngrijorat căpitanul de sus.

— Duşmanul nostru din umbră ne-a trimis acum pe cap vreo zece şerpi cobra, dar ne descotorosim noi de ei înainte de-a ajunge până la piciorul scării, răspunse tânărul calm.

În clipa următoare, arma lui Petre detună şi un şarpe enorm care îşi ridicase trupul şi se pregătea să vie spre ei se rostogoli cu capul zdrobit îndărăt şi după câteva zvârcoliri ramase nemişcat.

— Nu ştiu zău cum să-ţi mulţumesc, zise cu glas sugrumat plantatorul. De grozavă moarte aş fi murit dacă nu erai dumneata… Mare noroc am avut că malaiezii nu v-au luat armele.

— Cred că erau atât des zăpăcit când l-au văzut învins pe Kombang, pe care îl ţineau drept o făptură supranaturală, încât le-a ieşit din minte să ni le ia. Dacă n-aveam arme, acum am fi fost morţi – răspunse George. Aha, iar o lighioană de asta!

Glonţul lui sfărâmă iarăşi capul unui şarpe care se furişase pe întâia treaptă fără să fie simţit.

În aceeaşi clipă se auzi de sus iar o comandă a căpitanului, apoi un pârâit prelung şi lespedea care închidea subterana templului zbură cu zgomot în lături.

Prizonierii sorbiră cu nesaţ aerul proaspăt. George sări cel dintâi afară şi îmbrăţişă pe tatăl său.

— Te rog, să nu mă, certi că, am luat-o iar înaintea, lui Petre, zise el râzând. Dacă nu ne închideau în subterana nu l-am fi putut salva pe domnul Bogers.

— A fost pesemne un îndemn al sorţii, răspunse grav căpitanul. Acum să plecam în grabă, fiindcă tare mă tem ca Kombang-ul să nu pună iar ceva la cale.

— Lasă-mă numai să iau blana tigrului, se rugă tânărul. De şerpi nu mi-e mie frică, îi dau eu repede gata, iar crocodilii au săi ne lase în pace fiindcă sunt sătui.

Petre, care rămăsese pe scară şi păzea leşul tigrului slobozi deodată un glonţ şi strigă vesel:

— Am ucis un şarpe, domnule George. Ceilalţi s-au ascuns în vreun ungher şi nu-i mai vad. Nu vii să jupuim tigrul?

— Iaca vin îndată, fireşte că nu te las să munceşti singur, răspunse tânărul.

Bogers înainta acum cu mâna întinsă spre Farrow.. De-abia se putuse dezlipi de Dorothy care îl cuprinsese eu amândouă mâinile de gât să-l sărute, plângând şi râzând de bucurie.

— Domnule căpitan, începu el, nu sunt în stare să vă mulţumesc, dv. şi vitejilor dv. camarazi. Fără dv. eu şi Dorothy am fi murit de o moarte cumplită.

— Dar bine, domnule Bogers, râse căpitanul, nu ne-am făcut decât datoria. Cat despre fiul meu, pentru el a fost o adevărată petrecere. Cu cat o primejdie e mai mare, cu atât se simte mai în largul lui.

— Halal de aşa fecior! făcu plantatorul cu admiraţie. Puteţi fi mândru de el. A, uite-l că coboară într-adevăr în

subterana aceea grozava.

Într-adevăr, George cobora în grabă treptele împreuna cu trei marinari cu drugi de fier în mana ca s-aibă cu ce goni şerpii şi crocodilii dacă s-ar apropia prea mult de leşul tigrului.

Doctorul Bertram îi urma, ca s-ajute la jupuirea fiarei, Cu sprijinul lui Petre – care luase parte întotdeauna la jupuitul fiarelor doborâte, căpătând îndemânare în această treabă – lucrul merse repede. După o jumătate de ceas erau gata.

În vremea asta plantatorul le ţinu o întreagă cuvântare muncitorilor care lăsaseră nasul în jos şi-l ascultau ruşinaţi. Când George se apropii de tatăl său, acesta îi şopti:

— Malaiezii s-au învoit să lucreze mai departe pe plantaţiile lui Bogers, dar par să se teama de Kombang.. Din câte spun el, turbatul ăla a dispărut după ce l-ai biruit tu. Numai de nu ne-ar întinde o cursa.

— Cine să fi fost acela care a dat drumul şi şerpilor în subterană? întrebă cu interes George.

— Nu ştiu nici ei şi văd ca nu mint, răspunse plantatorul. Sunt adunaţi toţi aici, în afara de cei doi pe care din nenorocire fata a mea a fost nevoită să-i împuşte. Nu ne pare însă rău de ei, căci nu-i putea suferi nimeni şi nici n-au neamuri sau prieteni printre ei. Cred că moartea lor nu va atrage după sine ura malaiezilor împotriva fiicei mele.

— Atunci Kombang-ul trebuie să fi fost ascuns undeva în templu sau în subterana, zise îngândurat George. Va fi cunoscând el toate tainele astea grozave despre care ceilalţi habar n-au. N-aţi putea afla de la malaiezi dacă a locuit vreodată un preot în templul acesta?

— O să-i întreb eu, spuse doctorul care ascultase convorbirea dintre George şi Bogers. M-ar interesa şi pe mine să ştiu.

Se apropia de un Malaiez mai în vârstă şi vorbi ceva cu el. Apoi se întoarse şi zise înălţând din umeri:

— Bătrânul spune că nu ştie să fi locuit cineva în templu. Nici ei n-au fost în el până ce n-a venit Kombang-ul şi i-a adus încoace. Deci, nimeni altul decât el nu cunoaşte tainele templului, aşa ca trebuie să fie ascuns acum în vreo încăpere a subteranei.

— În cazul acesta să cercetăm cu deamănuntul, poate că putem pătrunde în încăperea aceea tăinuită prin idol, îşi dădu cu părerea George. Uşa pe care am auzit-o noi scârţâind din balamale când a fost deschisă o vom sparge lesne cu drugii noştri de fier.

— Ideea e bună, încuviinţă căpitanul. Cel puţin să ştim că n-am făcut treaba pe jumătate. Nu putem pleca până ce nu vom pune mâna pe nebunul acela, altminteri face iar cine ştie ce boroboaţă. Să mergem. Vom lua cu noi şase oameni care să ne apere cu drugi de crocodili şi să ucidă şerpii dacă se vor da prea aproape.

Firește că amândoi uriaşii; Petre şi Kard, nu puteau să lipsească. La rugămintea căpitanului, doctorul rămase sus, căci se pricepea mai mult ca oricine să îl potolească tot mai mult pe malaiezi.

Cel dintâi care cobora se scara fu bineînţeles, George. Luase de la unul din băştinaşi o sabie ca să aibă cu ce se apăra de şerpi. Chiar la capătul de jos al scării fu nevoit să se folosească de arma, căci o cobra uriaşă se furişase acolo şi căuta să se caţere sus. Cu o lovitura puternica George îi reteză capul şi-l zvârli cat colo peste crocodili. Unul din aceştia ne repezi şi începu să se ospăteze dintr-însul. Tânărul care eră încălţat cu pantofi subţiri, trebui să fie cu mare băgare de seamă când se apropie de idol ca să nu calce vreun şarpe care s-ar întoarce apoi să-l muşte îndată ce trecu în spatele statuii, doi cobra uriaşi se descolăciră şi întinseră capetele spre el. Din două lovituri de sabie, ei le reteză însă trupurile, aştepta pană ce se potoliră zvârcolelile târâtoarelor apoi se urcă pe piedestalul pe care era aşezat idolul. Găsi îndată uşa. Petre şi Kard vârâră doi drugi dedesubtul ei şi o scoaseră din balamale. Se dădură însă cu grijă îndărăt când văzură gaura neagră care se căsca înaintea lor. Nu puteau şti dacă Kombang-ul nu pusese şi aci o cursă. Dar fiindcă nimic nu se mişca, băgară capul înăuntru şi cercetară cu atenţie interiorul idolului. Spre marea lor mirare văzură că şi de aci porneau nişte trepte care duceau în adânc. Probabil ca se aflau şi acolo subterane.

George trase cu urechea câtva timp, pe urmă începu să coboare scara îngustă. Se aştepta din clipă în clipă la vreun atac din partea malaiezului acela viclean, de aceea vârâse sabia în brâu şi trăsese revolverul. Era hotărât să-l împuşte fără milă, nu ca să-l ucidă, ci să-l scoată numai din lupta.

În urma lui George venea Petre şi Kard şi după ei căpitanul şi încă un marinar. Pe alţi trei îi lăsase Farrow în încăperea de jos ca să pândească daca nu cumva Kombang-ul se iveşte prin vreo altă uşă secreta ca să închidă la loc idolul sau să se dedea la altă faptă nelegiuită.

După ce scoborâră. Vreo trei trepte dădură de pământ bine bătătorit. George lumină în juru-i şi văzu că se află într-o încăpere mai mică decât cea de deasupra. Zidurile erau şi aci

tot din lespezi de piatră dar în pereţi erau nişte uşi mici de metal cari, păreau să fie foarte vechi.

La un semn al lui, Petre deschise uşa din stânga şi se dădură îndărăt aşteptând. Dar nici aici nu se mişcă nimic. George vârî cu băgare de seamă capul înăuntru. Aci fusese cuşca tigrului. Unul din pereţii încăperii ducea pieziş în sus şi tânărul îşi dădu seama că era o ieşire în aer liber. Îi rămânea acum să cerceteze ce e în dosul celeilalte uşi. Cum o deschise înţelese îndată că nimerise vizuina Kombang-ului. Văzu pe jos un culcuş de blănuri şi câteva lucruri de gospodărie. Încăperea n-avea nici o alta ieşire, pereţii erau netezi şi fără goluri între ei, după cum se încredinţă Petre care izbi în câteva locuri cu drugul.

— Să ne căutăm prin cuşca tigrului afara, propuse George. A, uite nişte manivele vechi care slujesc probabil la ridicarea stăvilarului eleşteului.

— Şi dedesubt, adăugă căpitanul, trebuie să fie o camera unde se scurge apa ca să se reverse iar în eleşteu. Când vom ieşi de aici, să dam drumul crocodililor în apa ca să nu moara de foame acolo unde sunt. Mai întâi să cercetam ieşirea din cuşca tigrului care duce în afară. Tânărul, urcă cu destulă uşurinţă tunelul acela pieziş. Era acum sigur ca pe aci fugise Kombang-ul după ce încercase toate vicleşugurile lui. Sus deschise o uşa de metal şi se pomeni într-un tufiş. Zvon de glasuri care ajungeau desluşit până la el îl făcură, să-nţeleagă că se află foarte aproape de templu. Ticălosul putea deci intra şi ieşi în voie din subterana şi cu siguranţă că acum stătea ascuns undeva prin pădure. Trebuia neapărat să-i dea de urmă.

După ce veni şi căpitanul după el, George îi zise:

— Tată, trebuie să pornesc imediat după Kombang. Urmele lui îmi vor arăta calea. O, pare să fi dispărut prin desişul de colo. Deocamdată n-aveţi nevoie de mine; îl iau pe Petre şi poate că-l ajung.

— Să vă însoţească şi Kard, hotărî căpitanul, spre marea bucurie a uriaşului. Până te întorci tu, noi vom împinge crocodilii afara din subterană şi ne vom pregăti de plecare. Bagă de seamă, dragul meu, ai văzut ce primejdios e malaiezul acela. Dacă vezi că nu se poate altfel, nu pregeta o clipă şi împuşcă-l ca pe un câine.

— Fii sigur că n-o să-l cruţ. Haidem, băieţi, nu e timp de pierdut.

Porniră în goană pe potecă şi după douăzeci de minute ajunseră la plantaţie. Pământul era jilav şi se cunoşteau bine urmele malaiezului. Care fugise spre ţărm. Cu siguranţă că se

ascunsese pe undeva pe-aproape şi pândea. Ştia el bine că dacă izbutea să-l ucidă pe tânărul alb, prestigiul lui va fi crescut iar în ochii tovarăşilor săi de trib.

George cercetă mai întâi încăperile clădirii în care locuia plantatorul, căci se putea ca ticălosul să se fi pitulat aici. Toate încăperile erau însă pustii, tot aşa şi şoproanele. Ieşi iar pe poteca de dincolo de casă şi văzu din nou urmele şi mai desluşite încă. Aşa dar malaiezul se dusese într-adevăr spre coastă..

De astădată George fu cu şi mai mare băgare de seamă şi păşea urmat de-aproape de cei doi camarazi. Păşeau toţi trei în vârful picioarelor şi cu auzul încordat, căci s-ar fi putut ca malaiezul să stea la pândă în tufişul care mărginea poteca.

Ajunseră însă cu bine la ţărm. Submarinul se legăna uşor pe unde. Brun îi zări şi le strigă întrebându-i dacă e ceva nou. Tânărul îi răspunse că totul e în regulă dar că sunt în urmărirea capului răscoalei. Pe urmă o luă îndărăt pe potecă. Trebuia să pătrundă în desiş ca să dea de el cu orice preţ.

Abia apuca să facă vreo câţiva paşi şi auzi un foşnet pe stânga. Petre şi Kard erau ceva mai în urma lui, căci Brun striga ceva după el şi statura în loc ca s-audă ce le spune.

Din tufiş se ivi deodată malaiezul şi se repezi cu sabia ridicata la George. Ochii îi luceau ca doi cărbuni aprinşi şi se citea în ei setea de sânge.

George i-o luă însă înainte. Smuci revolverul de la brâu şi fără să ochească, trase la întâmplare Uriaşul malaiez ramase o clipă nemişcat, braţul care ţinea sabia în aer îi căzu în lungul trupului, ochii îi devenită sticloşi, apoi se răsuci în loc şi căzu grămadă la pământ. Glonţul î se înfipsese drept în inimă.

Când malaiezii văzură pe capul răscoalei mort, se liniştiră şi făgăduiră să se apuce de lucru. Bogers şi fiică-sa nu mai ştiau cum să mulţumească salvatorilor lor care le răspundeau râzând că a fost o adevărată plăcere pentru ei să le vie în ajutor. Plantatorul veni şi el cu Dorothy la ţărm şi în fluturări de batiste „Dox”-ul se pierdu în larg, în căutare de noi aventuri.

Sfârşitul numărului: **SPAIMA PENANG-ULUI.**

În numărul următor:

PONGO.

In Numărul următor:

aventura continuă...

editura MARIST
Str. Mihail Sadoveanu, nr. 13, Baia Mare, cod: 430136; www.marist.ro